

have en beredskabsplan for børn i sorg og krise – det mener jeg absolut de skal – men vi skal bare ikke bestemme for dem, hvordan den skal se ud. Sorggrupper mener jeg bestemt også skal være en del af det tilbud, som man har i alle kommuner til børn og unge, så derfor kan jeg faktisk dårligt sige nej tak til det her forslag. Men lad os se på i udvalget, hvordan vi kan få det formet helt konkret.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Jette Bergenholz Baurup.

Jette Bergenholz Baurup (S):

Når vi i Socialdemokratiet har fremsat det her forslag, er det, fordi vi har taget udgangspunkt i den viden, vi har. Der er 4.000 børn om året, der mister en forælder; der er mange børn, som er ude for et tab ved forældrenes skilsmisse; der er børn, som mister et nært familiemedlem, og det har også vist sig inden for de senere år, at danskerne er ældre, når de får børn, og det vil sige, at børnene jo også oplever, at bedsteforældre og øvrige familiemedlemmer er ældre, og derfor møder de også dødsfald der.

Vi må også se på dét, at vi er et multikulturelt samfund; det vil sige, at der altså også er børn med anden etnisk baggrund, som oplever familiemedlemmer, som er med i krig i deres hjemland, og som derved også oplever tab ved dødsfald.

Når vi har fremsat det her beslutningsforslag, er det, fordi vi føler, at det er nødvendigt og vigtigt. Skolerne har taget det meget alvorligt. Der er 72 pct. af de danske folkeskoler, der ved egen drift har foranstaltet omsorgsplaner og kriseberedskabsplaner. Mange af ordførerne har sagt, at familien først skal ind i billedet. Til det vil jeg sige, at det ikke står nogen steder i det her beslutningsforslag, at det ikke er familien, som selvfølgelig – hvis de har ressourcerne – skal tage sig af barnet. Men det gør jo ikke noget, som jeg også tidligere har sagt, at det er et både-og.

Det kunne måske også være rart, at der var en lærer, som er den, der måske er tættest på barnet, når vi taler om dagligdagen – eller i daginstitutionen, hvis det er et mindre barn – som er med sammen med barnet og i skolen fortæller om, hvad der er sket, og at det så også bevirker, at der bliver taget hensyn fra klassekammeraternes side, og at lærerne også er klare over det, hvis barnet har en anden adfærd, for børn viser deres sorg på forskellig måde. Det er ikke alle,

der græder. Det kan være, at der er nogle, som lidt længere henne i forløbet viser en meget uhensigtsmæssig adfærd, og det er jo netop derfor, man også i skolerne skal have de her sorg- og kriseberedskabsplaner.

Vi taler ikke om fra Socialdemokratiets side, at det skal være styret herinde fra Folketinget, og at der skal være ens planer på alle skoler. Nej, man har, som man har det i dag, nogle handleplaner ude på skolerne. Det kommer ikke bag på de forskellige skoler eller dagtilbud, for man har nogle planer, man så kan gå ud fra, men samtidig har man også nogle planer, som lærerne kender til, og det er jo selvfølgelig individuelt. Det er også forskelligt, hvordan man skal tage hensyn til den enkelte elev.

Vi håber meget, at man fra Folketingets side vil se velvilligt på det. Der er mange partier, som har været utrolig positive – det har faktisk alle partier været – men der er jo så nogle, der på forhånd kan sige, at de ikke kan støtte forslaget. Der er andre partier, der siger: Jo, vi kan godt støtte forslaget, men vi ønsker bare, at det skal stå helt fast, at det selvfølgelig er familien, der er den største ressource. Det mener vi også, så fremt familien har overskuddet og ikke selv er i krise, men kan gå ind og hjælpe barnet straks.

KL 19.15

Flere har sagt, at i serviceloven står der jo – og det er rigtigt – at man skal give tilbud til børn. Men vi ved godt alle sammen, at selv om det er påtrængende, så er der ventetid i et lokalcenter, fordi der er for få menneskelige ressourcer, og der kan gå nogen tid, inden en klasselærer eller en forælder kan få tid til en konsultation i lokalcenteret og man kan visitere videre til en sorgkrise-gruppe. Og så er det for sent, for det er nu og her, hvis man skal have et helt barn ud af det, som er i stand til at modtage både indlæring og omsorg.

Når vi taler om disse beredskabsplaner, er det jo altså ikke de store visioner, vi taler om. Vi taler i første omgang om ganske almindelig omsorg. I anden omgang taler vi om sorgkrisegrupper, og når jeg hørte Kristendemokraterne sige, at man også kan benytte de netværk, der hedder Kræftens Bekæmpelse eller Røde Kors eller Børnerådet, så er det rigtigt. Det er da også nogle krisegrupper, man skal bruge, men krisegrupper i nærmiljøet vil også være af utrolig vigtighed.

Selvfølgelig, som noget af det vigtigste, hvis det handler om et barn, der er i meget stor og dyb krise, så er der ikke brug for det, man kan